

REV. LADISLAU BIRO

June 2, 1907 – March 6, 2009

Dr. Ladislau Biro, a retired Baptist minister and leader of the Southern Baptist Convention for more than a half century, went to be with the Lord on Friday, March 6, at the age of 101. He is survived by his wife, Katalin; four children: Andrew, Richard, Bonnie-Lois and Ladd; 10 grandchildren; and four great-grandchildren.

Dr. Biro was born in Nagyvárad, Hungary (later ceded to Romania) on June 2, 1907. He came to the United States at the age of 17 to enroll in the Southern Baptist Theological Seminary in Louisville, KY, where he received the Master of Theology degree in 1931, and Doctor of Philosophy degree in 1935. In the same year, he was ordained for the ministry and returned to Romania.

In Romania he served on the faculty of the Baptist Theological Seminary in Bucharest from 1936-1939. In 1936 he was elected editor of *Youth Life* (Ifjúsági Élet), a monthly publication. In 1937 he was elected President of the Hungarian Baptist Convention of Romania. Two years later, he became President of the Hungarian Baptist Churches of Oradea (Nagyvárad).

Dr. Biro returned to the United States in 1939, where he served as Pastor of the University Baptist Church in Coral Gables, FL, from 1942 to 1950. He subse-

quently founded and served as Pastor of the Coral Gables Baptist Church from 1951 to 1969. From 1971 to 1989, he was Pastor of the Bethesda Baptist Church (a bilingual English/Hungarian congregation) in Palm Bay, FL. During those years, he served two terms as Chairman of the Missions Committee of the Hungarian Baptist Convention of North America. Dr. Biro retired in June 1989, and continued to serve God and

the Church by writing Biblically inspired novels. He completed his most recent work, *Eternity's Crowning Event*, last year.

The funeral service was held on Friday, March 20, at Bethesda Baptist Church in Palm Bay and later, at a local cemetery. Family, friends, church members, ministers and Mission Committee members of the Hungarian Baptist Convention of North America were in attendance at both places. Revs. Denzel Alexander and Sándor Kulcsár were the officiating ministers. Dr. Bíró's children spoke movingly of a loving father, having a special place in his heart for each one of them. Bro. Kornél Gerstner sang the hymn, "The Old Rugged Cross", followed by the ad-hoc Hungarian choir. The mixed choir, led by Steve Szabó, performed a four-part arrangement of "When peace like a river" (accompanied by Esther Plyler, a 92 year young local church organist).

In his message, based on a text from Revelation 4, Rev. Kulcsár enumerated the diverse times and circumstances when Dr. Bíró most assuredly heard heavenly summons from the Lord himself. "Come...". As a teenager he answered the invitation unto salvation, and to become a disciple of the Lord Jesus.

Bro. Steve Szabó read two eulogies, written by the Revs. Dr. Kálmán Mészáros (Baptist Union of Hungary) and István Gergely (Hungarian Baptist Churches of Rumania), presidents of their respective associations. As the secretary of our Convention, Bro. Szabó expressed the heartfelt condolences of our membership also.

Prior to internment, standing around the casket, the choir sang "Ott a folyónak túloldalán", followed by Rev. Alexander's reading of Psalm 23.

We give glory to God for Dr. Bíró's long and fruitful life. May his example challenge us all to be faithful. (Sz.I.)

On a quiet Friday morning on March 20, 2009, a solemn service was held at the Bethesda Baptist Church in Palm Bay, Florida. Family and friends from all over the country were here to celebrate the life of Dr. Ladislau Biro. He lived a full life during his 101 years here on earth, to which his children (Andrew, Richard, Ladislau, Jr. and Bonnie Lee) testified very eloquently, as did the friends who knew him well. Kornel Geistner, soloist, a men's chorus, and the organist provided appropriate music for the occasion. Rev. Denzel Alexander, the pastor here at Bethesda, conducted the service and Rev. Sandor Kulcsar President of the Hungarian Baptist Union of North America presented a timely message. After the ser-

vice, we proceeded to the Fountainhead Memorial Cemetery where Dr. Biro found his final earthly resting place.

Dr. Biro served English-speaking as well as Hungarian Baptist churches during his ministry. For a while Dr. Biro served as pastor here at Bethesda. I knew him only during the years of his retirement here in Palm Bay. As time went by, his hearing left him, then his eye-

Dr. Biro's final earthly resting place. / Dr. Biro - far left - hosting a convention meeting at his church. Palm Bay, 1978.

sight failed him, but his thoughts were deep and clear, which he was always willing to share with others. He loved the Lord, he loved people, and Christian fellowship was important to him. I feel sure that words Dr. Biro heard upon leaving this earth must have sounded something like these: WELL DONE, GOOD AND FAITHFUL SERVANT. ENTER INTO THE JOY OF THY LORD. Dr. Biro was faithful to the Lord, and he freely expressed what his faith meant to him and what it could mean to others. Dr. Biro is already sorely missed and he will long be remembered. My personal life was enriched by having known him.

Esther Petre Plyler

The Cross

by Max Lucado

The cross. Can you turn any direction without seeing one? Perched atop a chapel. Carved into a graveyard headstone. Engraved in a ring or suspended on a chain. The cross is the universal symbol of Christianity. An odd choice, don't you think? Strange that a tool of torture would come to embody a movement of hope. The symbols of other faiths are more upbeat: the six-pointed star of David, the crescent moon of Islam, a lotus blossom for Buddhism. Yet a cross for Christianity? An instrument of execution?

Would you wear a tiny electric chair around your neck? Suspend a gold-plated hangman's noose on the wall? Would you print a picture of a firing squad on a business card? Yet we do so with the cross. Many even make the sign of the cross as they pray. Would we make the sign of, say, a guillotine? Instead of the triangular touch on the forehead and shoulders, how about a karate chop on the palm? Doesn't quite have the same feel, does it?

Why is the cross the symbol of our faith? To find the answer look no farther than the cross itself. Its design couldn't be simpler. One beam horizontal—the other vertical. One reaches out—like God's love. The other reaches up—as does God's holiness. One represents the width of his love; the other reflects the height of his holiness. The cross is the intersection. The cross is where God forgave his children without lowering his standards.

How could he do this? In a sentence: God put our sin on his Son and punished it there.

"God put on him the wrong who never did anything wrong, so we could be put right with God" (2Cor 5:21 MSG).

VALÓBAN ?

Mi köze a füstölt sonkának a Messiás szerzőjéhez? A George Frideric Handel halálának (1759. ápr. 14) 250. évfordulójára bátor szókimondással emlékező zenetörténészek, köztük az University of Texas professzora, Dr. David Hunter szerint is, a barokk nagymester a hasának lett az áldozata. Már régen ólommérgezésnek tulajdonítják az ötvenéves Handel gyakori rosszulletét, jobb karjában a mozgásvesztést és a kiszámíthatatlan hangulatváltozásokat. Ám, a szokatlanul sokáig elhúzódó betegség, és a zenei munkásságát tekintve majdhogy gyümölcstelen utolsó húsz év más okokat is sejtet. Ezekre utal a fenti kérdésben említett sonka is.

Egykori barátja, Joseph Goupy francia festő csúfos karikatúrán örökítette meg a rajtakapott hírességet. A történet szerint úgy szakadt vége a két művész jó kapcsolatának, hogy egyszer vendégségbe hívta Handel a franciát. Pontosabban, hívta is meg nem is. Mentegőtödzött, hogy kevés a megrendelés, gyengén áll anyagilag, szóval ne számítsunk valami nagy dinomdinómra a Jóska. Furcsállotta a kelleetlen meghívást a vendég rendesen, már csak azért is, mert Handel egyébként is terebélyes termete olybá dagadt már akkorra, hogy a próbákról is kezdett elmaradozni a zenefejedelem. Nem szívesen mozdult ki otthonról, és mintha a vendéglátástól is ódzkodna.... Elég a' hozzá, hogy tényleg szűkös volt a teríték. Ezt is állta volna a koppon maradt jó francia, ha nem hagyja faképnél a vendéglátója. Igen, sűrű bocsánatkérések között kicsoszogott, majd jó idő múlva, derűs hangulatban és jobb színben ismét megjelent. Az est során ezt többször is megismételte. Ugye, tudjátok a folytatást? Szimatot fogott a korgó gyomru barát, és a következő kisurranásnál Handel után osont kibogozni a rejtélyt. Hogy mit talált? A spájzban találta a mestert, hordón ülve, egy jókora füstölt sonkából szeletelgetve. Így szakadt vége a barátáguknak...

A hírhedt Goupy-karikatúrán ugyan az orgonánál ül a maistro (de megint csak egy hordón) – mögötte a rendetlen éléskamrával, előtte az orgonasípokra aggatott disznóságokkal, csülökkel, lazaccal meg holmi szárnyas jószággal.

A titkos nassolás tehát már régi baj. Áldozatul eshet még a legkiválóbb is. Handel művészetét nem értékteleníti ez a gyengesége, de mennyivel többet alkothatott volna, ha nem eszi és issza ólomnehézzé hátralévő húsz évét?

Szokatlanul hosszan élt; abban a korban kevesen éltek meg a 73. születésnapjukat. A negyven opera helyett írhatott volna legalább hatvanat, és a 22 gyönyörű oratóriumhoz még tízet – talán még a Messiásnál is szebbeket.

A Handel-évforduló tálcán kínált tanulása mellett azért is fontos az étkezési szokásainkról gondolkodni, mert korunk élő karikatúrája lett egy

szörnyű népbetegség, amiben fiatalok és idősebbek milliói szenvednek. A lányoknál gyakori anorexia nervosa, vagy éppen a bulímia gyakran úgy kezdődik, hogy az étel és az ital az önértékelés eszközévé válik. Súlyosbítsunk, vagy könnyítsunk magunkon ilyen önbántó módon – mindkettő érték, és életlopó vállalkozás.

Az élesszemű Goupy megfigyelt valami mást is Handel mesterben. Sajnos, a barátságukat már nem menthette meg ez a felismerés, de segíthet rajtunk, hogy mi is úgy ne járjunk. A gúnyrajz alá biggyesztett szalagfeliraton ez áll: "I am Myself Alone." Vajon rossz angolságát akarta ezzel szétkürtölni a francia festő, vagy pontosan lebetúzta a maga körül forgó ember világgképét?

A sikerei és óriási népszerűsége ellenére is magányos, majd betegesen önző művészről gondolkozva jutott eszembe a Példabeszédek könyvéből egy mondás. A különböző fordításokban más és más irányból, de mégis pontosan erre az esetre mutat. "A mással jóltevő ember megkövередik; és a ki mást felüdit, maga is üdüil" – olvasom a Károli-ban (Péld 11,25); "Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdit, maga is felüdüil" – írja az új fordítás. Talán a The Message állítja szembe a legfrappánsabb módon e kétféle életvitelt, a mások iránti önzetlen figyelmes-ségben gazdagodóé és az önmagát is féltő dözsoléssel morzsoló emberét: "The world of the generous gets larger and larger; the world of the stingy gets smaller and smaller". A 250 éve elhunyt Handellel ez az utóbbi történt. Élete utolsó harmadára az óriás magába zsugorodott. Hát ennyi köze van a füstölt sonkának a legcsodálatosabb oratórium szerzőjéhez.

Novák József